

“Ἔρῳ εἶμι
ἢ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀγνῶστια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐρῶ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 108ον | Μάρτιος 2018 | 4321

«ΜΕΓΑΛΥΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ...»

ΔΕΧΘΗΚΕ τὸν ἀγγελικὸ χαιρετισμὸ ἢ πανάχραντῃ κόρνῃ, ἢ «**κεχαριτωμένη**» Μαρία, ἢ «**εὐλογημένη ἐν γυναιξίν**» καὶ ἀπὸ τότε πράγματι θὰ τὴν μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές. Τὸ πέρασμά της στὴ γῆ μας θὰ εἶναι μιὰ μοναδικὴ τιμὴ καὶ μιὰ ἀφάνταστῃ εὐλογία. Ἡ φυσιογνωμία της ἀπλώσε σ' ὀλόκληρῃ τὴν οἰκουμένην τὸ φῶς τῆς ἀγιότητας. Ἡ ἀγκαλιὰ της ἐγένεθ' ἑθρόνος. Τὰ χέρια της χειρουργικὰ φτερά. Ἡ καρδιά της ἱερὸ θυμιατήρι. Ἦταν καὶ εἶναι ἡ μορφή μετὰ τὴν προνομιακὴ θέση. Ἡ ἀγία τῶν ἀγίων.

Τὶς ἡμέρες αὐτές, ἰδιαίτερα, ἡ Ἐκκλησία μας θέλει νὰ σταθοῦμε μετὰ εὐλάβεια μπροστὰ στὴ μεγάλην μητέρα μας καὶ νὰ προσπλώσουμε τὸ βλέμμα μας στὴ μορφή της μετὰ σεβασμὸ καὶ ἀπλότητα. Νὰ ἐμπνευσοῦμε ἀπὸ τὸ μεγαλειώδες παράδειγμά της. Ἡ Παναγία μητέρα δὲν μᾶς σκεπάζει μόνον μετὰ τὴν ἀγάπην της. Ἀνοίγει καὶ δρόμους μετὰ τὰ βήματά της.

Ἡ Παναγία ἔχει στὰ χεῖλη τὴν σιωπὴν. Ἡ μεγαλύτερη μορφή τῆς ἀνθρωπότητος εἶπε τὰ πιὸ λίγα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Παναγία μίλησε λίγο. Ὅχι γιὰτὴν δὲν εἶχε τί νὰ πεῖ. Ἡ καρδιά της ἦταν γεμάτη ἀπὸ μοναδικὰ ἀποκαλύψεις πού εἶχε δεχθεῖ καὶ «**συνετῆρει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς**» (Λουκ. β' 19), χωρὶς καὶ νὰ τὴν διατυμπανίζη. Δὲν ζήτησε ποτε νὰ προβάλλη καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ἄτομό της. Προτίμησε ἀπὸ τὸν κούφιο θόρυβον τῆς γεμάτης δύναμιν διακριτικῆς σιωπῆς.

Εἶναι τὸ πρόσωπο πού, μετὰ τὸν Κύριον, ἔχει τὴν πρώτην θέσιν στὴν Καινὴ Διαθήκην. Καὶ ὅμως γίνεται τόσο λίγος λόγος γι' αὐτήν. Καὶ εἶναι τόσο λίγα καὶ τόσο ἀπείρητα τὰ λόγια της πού καταγράφηκαν. Ξέρουμε μόνον τί ἀπάντησεν ἔδωκε στὸν ἄγγελον, ὅταν τῆς ἔφερε τὸ οὐράνιον μῆνυμα. Τὴν σιχομυθία της μετὰ τὴν Ἐλισάβετ. Τὰ λόγια πού εἶπε στὸν Υἱὸν της, ὅταν τὸν βρῆκε στὸν Ναὸ. Τὴν παράκλησιν πού τοῦ ἀπηύθυνε στὴν χαρούμενην ἀτμόσφαιρα τοῦ γάμου τῆς Κανᾶ. Λόγοι μέσα στοὺς ὁποίους δὲν θὰ βροῦμε καμιά ἔπαρσιν, καμιά προσπάθειαν γιὰ προβολήν. Εἶναι λόγια σεμνὰ πού φανερώουν περιεχόμενον καρδιάς καὶ δύναμιν ἐξαγιασμένου χαρακτήρα. Αὐτὴ ἡ σιωπὴ μᾶς κάνει νὰ στεκόμαστε ἐκστατικοί.

Μαζὶ μετὰ τὴν σιωπὴν ἡ Παναγία ἔχει τὴν ἀπλότητα τοὺς τρόπους. Οἱ εἰκονογράφοι μᾶς τὴν τοποθέτησαν σὲ θρόνον. Τῆς φόρεσαν βαρύτερην ἐνδυμασίαν. Τῆς κρέμασαν χρυσὰ κρόσσια. Τίποτα τὸ μεμπτό. Θέλησαν νὰ δείξουν μετὰ ὅλα αὐτὰ τὴν ἐξαιρετικὴν θέσιν της καὶ τὸ ἀστραφτερό πνευματικὸ μεγαλεῖο της. Ἡ Παναγία μας ὅμως εἶναι ἢ

ἀπλὴ καὶ ταπεινὴ κόρνῃ τῆς Ναζαρέτ. Ταπεινὴ ἔμεινε καὶ ὅταν στὰ χέρια της κρατοῦσε «**τὸν βαστάζοντα πάντα**» Κύριον. Μετὰ τὴν ἴδιαν θαυμαστὴν ἀπλότητα διατηρήθηκε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ἀπλὴ καὶ ταπεινὴ στέκεται, χωρὶς τὴν παραμικρὴν ἔπαρσιν, στὰ ἐγκώμια τῆς Ἐλισάβετ, ὅπως ταπεινὰ στάθηκε καὶ στοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου. Μία καὶ διαρκὴς ἡ ταπεινὴ ἀπάντησίν της πού ἀνταποκρίνεται πλήρως στὸ βάθος τῆς ἐξαγιασμένης καὶ πνευματοκίνητης ψυχῆς της. Ἀνυμνεῖ καὶ δοξάζει καὶ μεγαλύνει τὸν Κύριον. Πλημμυρισμένη ἡ καρδιά της ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασιν γιὰ τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν πού πρόσφερε σ' αὐτήν καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τὸν ἀνυμνεῖ γιὰτὴν ἔριξε μετὰ εὐμένειαν καὶ συμπάθειαν τὸ θεϊκὸν τοῦ βλέμμα ὅχι στὰ χαρίσματά της, ἀλλὰ στὴν ἀσημότητά της, στὴν ταπεινώσιν της. Μοναδικὸ τὸ ψυχικὸν τῆς μεγαλεῖο.

«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης αὐτοῦ» (Λουκᾶ α' 46-48).

Ποτισμένη μετὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ταπεινὴ, ἀγιασμένη σὲ ὀλόκληρῃ τὴν ὑπαρξὴν της, μετὰ τὴν ὅλην ζωὴν καὶ τὰ ἔργα της, σκόρπιζε τὴν εὐωδία τῆς ἀγιότητος σὲ κάθε στιγμὴν. Οἱ ἀρετὲς της αὐτές, οἱ ὅχι φανταχτερὲς καὶ ἐντυπωσιακὲς, τὴν ἀνέβασαν σὲ δυσθεώρητα ὕψη. Τὴν καθιέρωσαν ὡς βασίλισσαν τῶν οὐρανῶν, κυρία τῶν ἀγγέλων, πιστῶν τὸ στήριγμα. Τὴν ἐτίμησαν καὶ τὴν τιμοῦν καὶ τὴν ἐπικαλοῦνται ἀναρίθμητες ψυχές, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, στὴν χαρὰ καὶ στὸν πόνον τους. Καὶ προβάλλει καὶ γιὰ μᾶς σήμερον ὡς φωτεινὸν παράδειγμα. Νὰ μιμηθοῦμε τὴν ἀρετὴν της. Νὰ βαδίσουμε σταθερὰ τὸν δρόμον τῆς ἀγιότητος, τῆς ἀπλότητος, τῆς βαθιᾶς ταπεινοφροσύνης πού ἐκείνη μᾶς χάραξε. Νὰ βλέπουμε καὶ ἐμεῖς τὰ μεγαλεῖα πού πραγματοποιεῖ ὁ Θεὸς στὴν ζωὴν μας καὶ νὰ τὸν δοξάζουμε μετὰ ὅλην μας τὴν ψυχὴν.

Ἡ Παναγία εἶπε τὰ πιὸ λίγα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅχι γιὰτὴν δὲν εἶχε τί νὰ πεῖ. Ἡ καρδιά της ἦταν γεμάτη ἀπὸ μοναδικὰ ἀποκαλύψεις. Προτίμησε ὅμως, ἀπὸ τὸν κούφιο θόρυβον τῆς γεμάτης δύναμιν διακριτικῆς σιωπῆς.

«Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν»

Ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι ἀπλὸ καθῆκον. Εἶναι προνόμιο. Εἶναι ἐπικοινωνία ἀγάπης τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Εἶναι καὶ κοινωνία ἀγάπης μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ποὺ εἶναι παιδιὰ τοῦ ἴδιου Πατέρα, τοῦ Θεοῦ. Ὅταν λέμε τὸν Θεὸ Πατέρα σημαίνει, ὅτι ἀναγνωρίζουμε ὅλα τὰ παιδιὰ του ἀδελφούς μας. Στὴν Κυριακὴ προσευχὴ δὲν λέμε Πατέρα μου, ἀλλὰ Πατέρα μας.

Ἐδῶ θὰ γίνεῖ ὁ ἔλεγχος τῆς γνησιότητας τῆς προσευχῆς μας. Γιὰ νὰ εἶναι ἡ προσευχὴ πραγματικὰ καρπὸς ἀγάπης στὸν Θεό, θὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ καρπὸς ἀγάπης στοὺς ἀδελφούς μας. Ἡ προσευχὴ ποὺ δὲν μᾶς φέρνει κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς φέρει καὶ κοντὰ στὸ Θεό. Γιὰ νὰ σταθοῦμε μὲ παρρησία μπροστὰ στὸ θρόνο τῆς χάριτος, θὰ πρέπει νὰ μπορούμε νὰ ἀτενίζουμε στὰ μάτια τὰ ἀδέλφια μας. Ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης μας στὸν Θεό, θὰ εἶναι ἡ ἀγάπη μας στὸν ἀδελφὸ μας. Ἄν δὲν ἀγαπᾶμε τὸν ἀδελφὸ μας, τὸν κάθε ἄνθρωπο, οὔτε τὸν Θεὸ μπορούμε νὰ ἀγαπᾶμε. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ιδιαίτερα τονίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος: **«Ἐάν τις εἶπῃ ὅτι ἀγαπᾶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐκ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν;»** (Α΄ Ἰωάν. δ΄ 20).

Ἄν, λοιπόν, ἡ προσευχὴ εἶναι ἐπικοινωνία καὶ ἐνατένιση τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ δὲν πετυχαίνεται παρὰ μὲ τὴν ἐνατένιση τοῦ ἀνθρώπου. Τὸν Θεὸ θὰ τὸν δοῦμε διὰ μέσου τῶν ἀδελφῶν μας, στὰ πρόσωπα τῶν ἀδελφῶν μας. Ὅταν ἐπομένως ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς λέει: **«Σοὶ μέριμνα μία τὸ αἶν πρὸς Θεὸν βλέπει»**, εἶναι σὰν νὰ μᾶς λέει: **«Σοὶ μέριμνα μία τὸ αἶν, διὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, πρὸς Θεὸν βλέπει»**.

Εἶπαν, πῶς ἡ πιὸ μεγάλη δυστυχία εἶναι νὰ μὴ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπικοινωνήσῃ καὶ νὰ ἀτενίσῃ τὸν Θεό. Εἶναι ἡ πρόγευση τῆς κόλασης. Παρόμοια δυστυχία εἶναι νὰ μὴ μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀτενίσῃ τὸν ἀδελφὸ του. Καὶ ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ ἀτενίσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ἀτενίσῃ καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ. Καμιά προσευχὴ δὲν γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τὸν Θεό, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ συμπάθεια καὶ δὲν ἐμψυχώνεται ἀπὸ ἀγαθὴ διάθεση καὶ εὐσπλαχνία. Χάνει ὅλο τὸ δυναμισμό της. **«Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν»**, τονίζει μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτη Ὡσηὲ ὁ Θεός. Παραπάνω, δηλαδή, ἀπὸ τὴς λατρευτικῆς θυσίης εἶναι ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ ἀγάπη. Πρέπει νὰ ἐπιμείνουμε στὸ σημεῖο αὐτό, γιατί εἶναι βασικὴ προϋπόθεση τῆς προσευχῆς. Χωρὶς αὐτὴν ἡ προσευχὴ καὶ ὅποιες λατρευτικῆς εὐκαιρίες ὄχι μόνο δὲν μᾶς ὠφελοῦν, ἀλλὰ καταλήγουν σὲ ἀποδοκιμασία καὶ καταδίκη ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Πολὺ χαρακτηριστικὰ μᾶς παρουσιάζει τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια ὁ σοφὸς καὶ ἐνάρετος κληρικὸς Κωνσταντῖνος Καλλίνικος:

«Πρόκειται νὰ εἰσέλθουμε εἰς τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ;

Πρόκειται νὰ παρασταθοῦμε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Μελιζομένου καὶ μὴ Διαιρουμένου, τοῦ Ἐσθιομένου καὶ μηδέποτε Δαπανωμένου; Ἐλεον Εἰρήνης! ἤχεῖ εἰς τὰς ἀκοάς μας. Πρόκειται νὰ ἀναμνησθῶμεν τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος; Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους! καὶ πάλιν ἀκούομεν. Πρόκειται νὰ προσφέρωμεν τὸ δῶρον μας ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου Του; Τὸ δῶρον μας τοῦ εἶναι ἀπαράδεκτον, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάγωμεν πρῶτον νὰ συνδιαλλαγῶμεν μὲ τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν (Ματθ. ε΄ 23-24). Ὀλοκαυτώματα κριῶν, στέαρ ἀμνῶν, αἷμα ταύρων καὶ τράγων, σεμίδαλις, θυμιάμα, νουμηνίαί, σάββατα, νηστεία, ἀργία, ἑορταί, γονυκλισίαί, χαμευνίαί, λαμπάδες, ἀναθήματα, ἀποδημίαί εἰς ἁγίους τόπους, πᾶσα ἢ παλαιὰ καὶ νέα εὐλάβεια τοῦ εἶναι βδελυκτὴ, ἐφ' ὅσον δὲν ἀποκατεστήσαμεν τὴν ἐξ ἡμετέρας ὑπαιτιότητος διαταραχθεῖσαν κοινωνικὴν τάξιν».

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος συνιστᾷ τὴν διακοπὴ τῆς προσευχῆς μας, γιὰ νὰ τακτοποιηθοῦμε πρῶτα μὲ τὰ ἀδέλφια μας. Ἄν δὲν συμφιλιωθοῦμε πρῶτα μὲ τὸν ἀδελφὸ μας, τὸν συνάνθρωπό μας, ἡ προσευχὴ μας καὶ οἱ λατρευτικῆς μας ἐκδηλώσεις μάταιες καὶ ἀνώφελες εἶναι. Προτιμότερο νὰ διακοπεῖ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ παρὰ νὰ σταματήσῃ ἡ ἐπικοινωνία καὶ ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο. **«Τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν πλεῖον ἐστὶ πάντων τῶν ὀλοκαυτωμάτων καὶ θυσιῶν»** (Μάρκ. ιβ΄ 33). Τὸ νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς τὸν πλησίον του, ὅπως τὸν ἑαυτό του, ἀξίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλα τὰ ὀλοκαυτώματα τῶν θυσιαστηρίων. Θέλουμε ἡ προσευχὴ μας νὰ εἰσακούεται ἀπὸ τὸν Θεό; **«Δὲν εἶναι τὰ πολλὰ λόγια ποὺ θὰ πείσουν τὸν Θεό, ἀλλὰ ἡ καθαρὴ ψυχὴ καὶ τὰ καλὰ ἔργα. Σ' ἐκείνους ποὺ ζοῦν στὴν πονηρία καὶ περιμένουν μὲ τὴς μακρὲς προσευχῆς νὰ τὸν πείσουν, νὰ τί λέει: «Ὅταν πληθύνετε τὴν δέσιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν»**, τονίζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Αὐτὴ τὴν καθαρότητα, τὴν συγχωρητικότητα καὶ τὴν μεγαλοψυχία στὴν ζωὴ μας, γιὰ νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτη ἡ προσευχὴ μας, τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **«Βούλομαι, γράφει, προσεύεσθαι... ἐπαίροντας ὀσίους χεῖρας»** (Α΄ Τιμόθ. β΄ 8). Τὰ χέρια ποὺ ὑψώνονται στὸν οὐρανὸ πρέπει νὰ εἶναι ὄσια, καθαρὰ. Χέρια ἀκάθαρτα, ποὺ δὲν ἀνοίγονται ποτε σὲ ἔργα ἀγάπης, φιλανθρωπίας, ποὺ δὲν σφογγίζουν δάκρυα πόνου, ποὺ δὲν γνωρίζουν τὴν τρυφερότητα τῆς στοργῆς, μάταια θὰ ὑψωθοῦν σὲ προσευχὴ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ χέρια τῆς ἀρπαγῆς, τῆς ἀδικίας, ἐκεῖνα ποὺ πληγώνουν ὑπολήψεις, ποὺ δολοφονοῦν τὴν τιμὴ, τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴν ἠθικὴ ὑπόσταση τοῦ πλησίον. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης Ἡσαΐας προσκαλοῦσε τοὺς Ἰουδαίους πρῶτα νὰ καθαρισθοῦν καὶ νὰ ἀφαιρέσουν τὴς πονηρίες ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ ὕστερα νὰ ἔλθουν νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ συνδιαλεχθοῦν μὲ τὸν Θεό.

«Τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν»

ΑΠΟ τὰ θαυμαστὰ καὶ τὰ παράδοξα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Νὰ βλέπεις φῶς μέσα στὸ σκοτάδι. Νὰ παρατηρεῖς τὸν ἥλιο νὰ ἀνατέλει τὰ μεσάνυχτα. Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ σχῆμα ὑπερβολῆς. Πρόκειται γιὰ πραγματικότητα ψηλαφητή, χθεσινὴ καὶ σημερινή.

Ἔλα εἶναι γνωστὰ στὸν Θεάνθρωπο. Ἐνας σταυρὸς προβάλλει στὸν ὀρίζοντα. Ὁ σκληρὸς καὶ ἀνηφορικὸς δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ ἔχει ἀνοίξει καὶ περιμένει. Οἱ ἐμπυτσοί, οἱ μάστιγες, τὰ ραπίσματα, τὰ κολαφίσματα, οἱ ἐμπαιγμοί, οἱ προδοσίες, οἱ ἀχαριστίες, ὁ ὀδυνηρὸς θάνατος. Μὲ σταθερὴ φωνὴ τὰ προλέγει στοὺς μαθητὲς Του: **«Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι καὶ κατακρινούσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν»** (Μάρκ. ι' 33-34).

Τί θὰ περίμενε κανεὶς ὕστερα ἀπὸ ὅλο αὐτὸ τὸ συγκεντρωμένο μίσος, τὴν ἀσύλληπτη κακία, τοὺς ἀπερίγραπτους ἐξευτελισμούς, τὴν μοναδικὴ κακουργία; Τί ἄλλο ἀπὸ τὴν κατῆφεια, τὴν θλίψη, τὴν ἀπογοήτευση; Καὶ ὅμως ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου βγαίνουν λέξεις χαρᾶς, εἰρήνης, οὐράνιας παρηγορίας. Ἄν ἡ ἐπιφάνεια παρουσιάζει κυματισμούς, στὸ βάθος τῆς θάλασσας κυριαρχεῖ ἡρεμία καὶ γαλήνη. Τί τοὺς λέει; Ὅλα αὐτὰ θὰ συμβοῦν, ἀλλὰ ἐσεῖς μὴ ταράσσεσθε. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψει. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀφαιρέσει τὴν χαρὰ. **«Τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν»** (Ἰωάν. ιστ' 22).

Αὐτὸ εἶναι τὸ θαυμαστὸ, τὸ παράδοξο. Ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη μέσα στὸν πόνο. Τὸ μαρτύριο, ὁ σταυρὸς, οἱ δοκιμασίες νὰ μὴ μποροῦν νὰ σοῦ ἀφαιρέσουν τὴν εἰρήνη τῆς ψυχῆς. Νὰ φυγαδεύσουν τὴν χαρὰ ἀπὸ τὴν καρδιά. Νὰ σὲ βυθίσουν στὸ πέλαγος τῆς ἀπογοήτευσης. Νὰ σωρεύονται τὰ σύννεφα, νὰ σκοτεινιάζει ὁ ὀρίζοντας κι ἐσὺ νὰ διατρυπᾶς τὸ σκοτάδι καὶ νὰ βλέπεις πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸν ἥλιο. Τὸ μυστικὸ τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς: Ἡ ἀναφαίρετη χαρὰ μέσα στὸν πόνο. Τὴν συναντᾶμε σὲ ὅλες τὶς πιστὲς ψυχὰς ποὺ δόθηκαν ἀνεπιφύλακτα στὸν Κύριο καὶ ἀγωνίσθηκαν νὰ ζήσουν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά Του.

Ὁ πρωτομάρτυρας Στέφανος ὀδηγεῖται στὸ συνέδριο τῆς παρανομίας. Τὸ παράπτωμά του; Κανένα. Ἐκτὸς ἂν παράπτωμα εἶναι ἡ ἀγάπη του στὸν λαό. Ἐκτὸς ἂν ἀκόμα παράβαση εἶναι ἡ παρρησία καὶ ἡ ἀτρόμητη διακήρυξη τῆς ἀλήθειας. Ἐκεῖ δέχεται τὶς πιὸ ποταπὲς κατηγορίες. Ἡ διαστροφή καὶ ἡ συκοφαντία στὸ κορύφωμά

τους. Τὸ ξέρεي ὅτι ἡ ἰουδαϊκὴ κακουργία μπορεῖ καὶ στὸν θάνατο νὰ τὸν ὀδηγήσει. Καὶ ὅμως ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ: **«Ατενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου»** (Πράξ. στ' 15). Μέσα στὴν φωλιὰ τῶν ἀνθρωπόμορφων θηρίων, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χάρη καὶ χαρὰ, ὥστε νὰ μένουν ἔκπληκτοι καὶ αὐτοὶ οἱ ἀμετανόητοι ἐχθροὶ του.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῶν ἁγίων: Νὰ ἀκτινοβολοῦν τὴν χαρὰ μέσα στὶς δοκιμασίες καὶ ἐξ αἰτίας τῶν

δοκιμασιῶν. Οἱ δοκιμασίες καὶ οἱ θλίψεις δὲν τοὺς καταβάλλουν. Τοὺς γιγαντώνουν. **«Υπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πᾶσι τῇ θλίψει ὑμῶν»** (Β' Κορινθ. ζ' 4) ἔγραφε ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέσα στὸ καμίνι τοῦ πόνου. Ὅχι ἀπλῶς χαρὰ στὶς θλίψεις, ὄχι περὶ σσευμα χαρᾶς, ἀλλὰ ὑπὲρ πλεονασμα. Ἡ χαρὰ, τὸ πλῆρωμα τῆς χαρᾶς, στὸν ὑπέρτατο βαθμό.

Καὶ ἡ βαθύτερη αἰτία, ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς, δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν πίστη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι τὸ ξέρουμε. Οἱ ἅγιοι τὸ ζοῦσαν βαθιά: Εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένα. Πάνω στοὺς ὤμους μας ἀκουμπάει στοργικὰ τὸ θεϊκό Του χέρι. Δὲν εἴμαστε ἔρμαια τῆς τυφλῆς τύχης. Τίποτα δὲν συμβαίνει ἂν δὲν τὸ θελήσει καὶ δὲν τὸ ἐπιτρέψει ἡ ἀγάπη Του. Ἐτσι καὶ στὶς πιὸ μεγάλες δοκιμασίες ὁ πιστὸς σπκώνει τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ καὶ συναντᾶ τὸ βλέμμα Ἐκείνου ποὺ ὅλα τὰ γνωρίζει. Τὰ γνωρίζει καὶ τὰ ἐπιτρέπει **«εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἀγιότητος αὐτοῦ»** (Ἐβρ. ιβ' 10). Ἐτσι ἀκούει μαζί μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, στὶς ἰκεσίες του γιὰ νὰ ἄρει ὁ Θεὸς τὸν σκόλοπα, τὸ **«ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται»** (Β' Κορινθ. ιβ' 9). Καὶ ἡρεμεῖ. Καὶ εἰρηνεύει. Τοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρη, ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ. Νὰ γιατί **«Τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν»**.

Πόσο θαυμαστὸ καὶ παράδοξο. Ἡ χαρὰ, ἡ εἰρήνη μέσα στὸν πόνο. Τὸ μαρτύριο, ὁ σταυρὸς, οἱ δοκιμασίες νὰ μὴ μποροῦν νὰ σοῦ ἀφαιρέσουν τὴν εἰρήνη τῆς ψυχῆς. Νὰ φυγαδεύσουν τὴν χαρὰ ἀπὸ τὴν καρδιά. Νὰ σὲ βυθίσουν στὸ πέλαγος τῆς ἀπογοήτευσης. Νὰ σωρεύονται τὰ σύννεφα, νὰ σκοτεινιάζει ὁ ὀρίζοντας κι ἐσὺ νὰ διατρυπᾶς τὸ σκοτάδι καὶ νὰ βλέπεις πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα τὸν ἥλιο.

«Καὶ εἰσηλθε παλιν εἰς Καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν

πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Τίς

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ
Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΓΡΗΓ. ΠΑΛΑΜΑ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. β΄ 1-12
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. α΄ 10 - β΄ 3

δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ

διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἐστὶν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας - λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν».

ΕΠΙΜΟΝΗ ΣΤΟ ΚΑΛΟ

«Ἐρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες...»

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ τοῦ παραλύτου τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἦταν περισσότερο ἀπὸ δραματική. Ἦταν ἓνας ἄταφος νεκρός. Ἀνίκανος νὰ κάνει ὅ,τιδήποτε καὶ φυσικὰ νὰ πλησιάσει τὸν Παντοδύναμο Κύριο ποὺ βρισκόταν σ' ἓνα σπίτι στὴν Καπερναοὺμ. Γιὰ νὰ μετακινηθεῖ ἔπρεπε νὰ βρεθοῦν ἄνθρωποι μὲ ἀρετή. Τὴν ἀρετὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐπιμονῆς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ καλοῦ. Καὶ βρέθηκαν τέσσερις πονόψυχοι συνάνθρωποί του ποὺ τὸν μετέφεραν πάνω σ' ἓνα πρόχειρο κρεβάτι. Τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντοῦν δὲν τοὺς σταματοῦν μὲ τίποτε. Μέχρις ὅτου ἐπιτυχάνουν τὸ σκοπὸ τους. Ὑπέροχη ἡ στάση τῶν τεσσάρων ἐκείνων ποὺ μᾶς στέλνουν μὲ τὴν πράξη τους ἓνα σύνθημα: Ἐπιμονὴ στὸ καλό.

Α) Ἀπαραίτητο καὶ γιὰ μᾶς.

Γιατί ἀλήθεια; Γιατί πολλές φορές ἐνῶ ἀρχίζουμε ἓνα καλὸ ἔργο γιὰ τὸν πλησίον μας, γιὰ τὸν ἀδελφὸ μας, τὸ ἀφήνουμε στὴ μέση. Πόσες φορές ὅμοιοι μὲ τοὺς τέσσερις ἀχθοφόρους τῆς ἀγάπης τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς ξεκινήσαμε γιὰ νὰ προσφέρουμε κάτι σὲ κάποιον ἀδελφὸ μας ποὺ ὑποφέρει! Κι ὅμως παρὰ τὸν ἀρχικὸ ἐνθουσιασμό μας, γυρίσαμε πίσω ἄπρακτοι, ὅταν μπροστὰ μας συναντήσαμε μικρὰ ἢ μεγάλα ἐμπόδια! Μιὰ σκέψη μέσα μας, μιὰ μεμψιμοιρία τοῦ ἀνθρώπου τοῦ σπιτιοῦ ἢ τοῦ συνεργάτη μας κάπου μᾶς σταμάτησε. Καὶ δὲν μᾶς ἄφησε νὰ βοηθήσουμε στὴν ἀνάγκη τοῦ ἀδελφοῦ μας, νὰ τοῦ δείξουμε ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπη ποὺ τόσο τὰ χρειαζόταν. Καὶ πόσες ἄλλες φορές ποὺ ἔπρεπε νὰ παρηγορήσουμε κάποιον, νὰ συμπαρασταθοῦμε στὸν πόνο καὶ τὴ συμφορὰ του, δὲν καμφοθήκαμε ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη δυσκολία! Πόσα ὀδοφράγματα συναντάει κανεὶς στὴ ζωὴ του! Πόσα ἐμπόδια ἀπὸ γνωστοὺς καὶ φίλους. Καὶ ὅταν δὲν ἔχει ἐπιμονὴ γιὰ τὸ καλό, τὴν ἀγάπη, ὑποχωρεῖ.

Β) Μέχρι τὸ τέλος.

Πόσες ἄλλες πάλι φορές δὲν σταματήσαμε, ἐνῶ θέλαμε νὰ προσφέρουμε ἠθικὴ συμπαράσταση σὲ κάποιον συνάνθρωπό μας! Σ' ἓνα νέο ποὺ ἔμπλεξε μὲ κακὴ παρέα καὶ παρασύρθηκε, σ' ἓνα συγγενῆ μας ποὺ τὸ σπίτι του συγκλονιζόταν ἀπὸ διαφωνίες, στὸν γνωστὸ καὶ συνάδελφο ποὺ τὸν τρώει τὸ ἄγχος κι ἡ ἀπογοήτευση. Καὶ αὐτά, γιατί συναντήσαμε τὴ σκληρὴ ἴσως ἀντίστασή τους. Ἦ καμφοθήκαμε ἀπὸ τὰ σχόλια ποὺ ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο. Ὑποχωρήσεις, πολλές ὑποχωρήσεις μᾶς συμβαίνουν καθημερινά, ἂν καὶ γνωρίσαμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ξέρουμε ποῖο εἶναι τὸ καθῆκον μας. Λησμονοῦμε ὅτι ὁ δρόμος τῆς καταστροφῆς εἶναι στρωμένος μὲ καλὲς ἀποφάσεις ποὺ δὲν πραγματοποιιήθηκαν. Ἄλλοτε πάλι ἴσως ἔχουμε ἀρχίσει μαζί μὲ ἄλλους μιὰ καλὴ προσπάθεια. Ἐνα κοινωνικὸ ἢ φιλανθρωπικὸ ἔργο. Γιὰ τὴν τόνωση καὶ ὑλικὴ συμπαράσταση τῶν γύρω μας. Ἀλλὰ ὅπως σὲ κάθε καλὸ ἔργο, παρουσιάζονται καὶ σ' αὐτὸ δυσκολίες. Κάποιοι γύρω μας, δῆθεν μὲ συντετὸ τρόπο μᾶς λένε: Χριστιανέ μου, δὲν κοιτᾶς τὴ δουλειά σου. Τί θέλεις καὶ μπλέκεις μὲ τέτοια πράγματα! Ἐσεῖς θὰ λύσετε τὰ προβλήματα τῶν ἄλλων, θὰ σώσετε τὸν κόσμον; Καὶ τὰ πικρὰ αὐτὰ λόγια ποὺ συχνὰ συνδυάζονται καὶ μὲ ἄλλες δυσκολίες καὶ ἐμπόδια μειώνουν τὸν ζῆλο μας. Πόσα ἀλήθεια μεγάλα κοινωνικὰ ἔργα δὲν ἔχουν σταματήσει ἐξαιτίας τῆς ἐλλείψεως ἐπιμονῆς γιὰ τὸ καλό!

Ἐρχεται ὅμως γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας τὸ παράδειγμα αὐτῶν τῶν τεσσάρων ἀχθοφόρων τῆς ἀγάπης ποὺ μᾶς ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο καὶ μᾶς βροντοφωνάζει: Μὴν κάμπτεσθε μπροστὰ στὰ διάφορα ἐμπόδια. Θρονιάστε στὴν ψυχὴ σας τὴν ἱερὴ ἀπόφαση νὰ ἐπιμένετε στὴν ἐκτέλεση κάθε καλοῦ ἔργου. Κάθε ἔργου ἀγάπης ποὺ ἀρχίζετε. Ὅποιος ἐπιμένει νικά. Κατακτᾶ τὴ νίκην τοῦ καλοῦ! Τὴν νίκην τῆς ἀγάπης!

«Καί προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ εἶπεν αὐτοῖς· ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν,

ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τί δώσει

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝ.)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. δ' 14 - ε' 6

ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνηθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ᾧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἑληλυθῆσαν ἐν δυνάμει».

ΟΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ!

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν»

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΑ πολλά ἀπὸ διάφορους ἡγέτες ἀκούσθηκαν στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Πάνω ὅμως καὶ πέρα ἀπὸ αὐτὰ μετὰ τὴν πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ ὑλικά ταξίματα, κί ἓνα διαφορετικό. Εἶναι τὸ μοναδικὸ προσκλητήριο, τὸ ὑπέροχο, τὸ θεῖο. Ἀκούγεται εἴκοσι αἰῶνες κί ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὴν ἐποχὴ τῆ δικῆ μας. Ἀπευθύνεται σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους. Σὲ σοφοὺς καὶ ἀγράμματους. Σὲ φτωχοὺς καὶ πλούσιους: «**Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι**». Αὐτὸ τὸ θεῖο προσκλητήριο ἔχει δυὸ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά πὸ ἀξίζει νὰ τὰ προσέξουμε.

Α) Ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας

Αὐτὸς πὸ καλεῖ δὲν εἶναι ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ δυνατός, κυρίαρχος καὶ ἐξουσιαστὴς τοῦ σύμπαντος. Καὶ ὅμως ἡ πρόσκλησή Του δὲν ἔχει κάτι τὸ πιεστικό. Ὁ τραχὺς τόνος ταιριάζει σὲ ἄνθρωπους μετὰ μικρὸ κύρος καὶ περιορισμένη δύναμη. Ὁ μεγάλος ὅμως ἡγέτης, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, πὸ ἦλθε στὴ γῆ μας «**μορφήν δούλου λαβὼν**», δὲν ἀναγκάζει κανένα νὰ Τὸν ἀκολουθήσει. Μολοντί ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιούργημα τῶν χειρῶν Του, στέκεται μετὰ λεπτότητα καὶ σεβασμὸ μπροστὰ στὴν προσωπικότητά του. Ὁ Κύριος δὲν στρατολογεῖ. Προσκαλεῖ ἐλεύθερα. Γιατὶ θέλει ἡ Ἐκκλησία πὸ ἦλθε νὰ ἰδρύσει νὰ ἀποτελεῖται ὄχι ἀπὸ ἀνελεύθερα ἄτομα, ἀλλὰ ἀπὸ ἐθελοντές. Θέλει αὐτοὺς πὸ συνειδητὰ θὰ φέρουν τὸ τιμημένο ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, νὰ νιώθουν τὴν κλήση τους, τὴν ἀποστολή τους, ὄχι σὰν ἄλυσόδεμα, ἀλλὰ σὰν δύναμη πὸ ἐμπνέει τὴν καρδιά καὶ ἀτσαλώνει τὴ θέληση. Γι' αὐτὸ λέει, ὅποιος θέλει μπορεῖ νὰ με ἀκολουθήσει, νὰ ἀκολουθήσει τὸν δρόμο πὸ πρῶτος βάδισα: Τὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀπάρνησης ἀπὸ καθετὶ πὸ ὑποβιβάζει τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς θείας πρόσκλησης: Ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας. «**Οὐ βιάζει, οὐκ ἀναγκάζει, ἀλλ' ἕκαστον κύριον τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως ποιεῖ**», ὅπως σημειώνει ἓνας ἐρμηνευτής.

Β) Ἡ εἰλικρίνεια

Τὸ δεῦτερο χαρακτηριστικὸ τῆς θείας πρόσκλησης εἶναι ἡ εἰλικρίνεια τοῦ Θεοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμή πὸ καλεῖ τοὺς ἄνθρώπους δὲν τοὺς κρύβει τὴν ἀλήθεια. Οὔτε προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἀτμόσφαιρα ψευδαισθήσεων καὶ ἀπατηλῶν ὀνειρῶν. Ἐκεῖνοι πὸ θέλουν νὰ ἀποκτήσουν ὀπαδοὺς, νὰ παρασύρουν μετὰ τὸ μέρος τους, ὅταν μιλοῦν στὰ πλήθη χρησιμοποιοῦν τὰ πῖο φανταστικά συνθήματα χωρὶς καὶ νὰ τὰ πιστεύουν. Τοὺς μιλοῦν γιὰ δικαιοσύνη, γιὰ ἐλευθερία, γιὰ εὐτυχία...

Ὁ Κύριος κάνει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Ἀπευθύνεται στὸν ἐσωτερικὸ ἄνθρωπο, στὰ βάθη τῆς ψυχῆς, ὅπου βρίσκεται ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ. Μιλάει μετὰ ἀπόλυτη εἰλικρίνεια. Ἀποκαλύπτει ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμή ὅτι ὁ δρόμος στὸν ὁποῖο τοὺς καλεῖ εἶναι δρόμος ἀνφορικός. Ἄν ἀποφασίσετε συνειδητὰ νὰ με ἀκολουθήσετε, λέει, πρέπει ἀπὸ τὴν πρῶτη στιγμή νὰ πάρετε τὴν ἀπόφαση νὰ ἀγωνισθεῖτε, νὰ πολεμήσετε τὸν κατώτερο ἑαυτό σας. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ πάθη, τὶς κακίες πὸ ἔχουν φωλιάσει μέσα σας νὰ τὰ ξεριζώσετε. Καὶ νὰ βάλετε στὴ θέση τους τὴν ἀγάπη, τὴν τιμιότητα, τὴν εἰλικρίνεια. Αὐτὰ λέει ὁ Ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς Κύριος μετὰ σαφήνεια, καθαρότητα, χωρὶς τίποτα νὰ ἀποκρύψει. Κάτι ἀκόμα ζητᾷ ἀπὸ ὅσους ἐλεύθερα θὰ Τὸν ἀκολουθήσουν, νὰ σπκώσουν μετὰ πίστη καὶ ἐλπίδα καὶ χαρὰ τὸ σταυρό τους. Κάθε δυσκολία πὸ θὰ συναντήσουν, κάθε ἐμπόδιο, νὰ τὸ ὑπερνήκουν ἀγωνιζόμενοι μετὰ δύναμη καὶ θάρρος. Γιατὶ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ σταυρό του. Μεγαλύτερο ἢ μικρότερο. Αὐτὸν πρέπει νὰ σπκώνει μετὰ ὑπομονὴ καὶ νὰ ἀκολουθεῖ τὸν Χριστό.

Πολλοὶ ὅμως εἶναι οἱ ἄνθρωποι πὸ κλείνουν τὰ αὐτιά τους στὴν πρόσκληση αὐτή. Ἐνῶ συγχρόνως ἀκοῦνε μετὰ προσοχὴ ἄλλες προσκλήσεις πὸ ὑπόσχονται ἐλευθερία, εὐτυχία, δόξα, μεγαλεῖα. Καὶ κατανοῦν τὴν ἀποτυχία. Ποιὸς θὰ βοηθήσει αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους νὰ ἀκούσουν τὴ θεία πρόσκληση πὸ καλεῖ σὲ ἀνώτερη ζωὴ; Ἐμεῖς θὰ τὴν προσέξουμε;

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς αναγνώστες μας

«Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν...»

«Ο Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμο, ἔγινε ἄνθρωπος ὅμοιος μεῖς, χωρὶς βέβαια τὶς ἀμαρτίες μας καὶ ὅπως λέει τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως σταυρώθηκε γιὰ μᾶς, ἔπαθε τὰ πάνδεινα καὶ γεύθηκε τὸ πικρὸ ποτῆρι τοῦ θανάτου. Καὶ τὸ ἐρώτημά μου εἶναι: Ὁ Θεὸς δὲν μπορούσε μεῖς ἄλλο τρόπο, πὶδ ἤπιο, νὰ σώσει τὸν κόσμο; Γιατί χρειάστηκε ἡ σταύρωση καὶ τὰ τόσα φρικτὰ μαρτύρια γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων;»

«Ζητᾶς τὴν αἰτία ποῦ ἦλθε ὁ Θεὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους;» ρωτᾶει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Νύσσης. «Ἄν, λοιπόν, γνώρισμα ἰδιαίτερο τῆς θεϊκῆς φύσεως εἶναι ἡ φιλανθρωπία, ἔχεις τὴν αἰτία τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Χρειαζόταν ἡ ἄρρωστη φύση μας τὸν ἰατρό. Εἶχε ἀνάγκη ὁ πεσμένος ἄνθρωπος τὸν ἀνορθωτή... Ὁ φυλακισμένος στὸ σκοτάδι χρειαζόταν τὸ φῶς. Ζητοῦσε τὸν λυτρωτὴ ὁ αἰχμάλωτος, τὸν συναγωνιστὴ ὁ δεσμώτης, τὸν ἐλευθερωτὴ ὁ δοῦλος. Μικρά, ἐπομένως, εἶναι ὅλα αὐτὰ καὶ ἀνάξια νὰ φέρουν τὸν Θεὸ στὴ γῆ καὶ νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν ἐξαθλιωμένη ἀνθρωπότητα;» Καὶ νὰ θυσιασθεῖ γι' αὐτήν;

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ἦλθε ὁ Θεὸς στὴ γῆ «αἵρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) καὶ «ἐσφάγη καὶ ἠγόρασε τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί του» (Ἀποκάλ. ε' 9), «διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς» (Ἐφεσ. β' 4). «Οὕτως ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστευὼν εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 16), τόνισε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος στὸν διάλογό Του μετὰ τὸν Νικόδημο.

Τόσο πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμο, τὸν κάθε ἄνθρωπο. Πόσο; Ἀμέτρητο καὶ ἀσύλληπτο τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης Του. Ἐνεργεῖ ὡσὰν νὰ μὴν εἶχε ἡ παντοδυναμία Του ἄλλο τρόπο σωτηρίας ἀπὸ τὸ νὰ παραδώσει στὸν θάνατο τὸν μονογενῆ Του Υἱό. Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία, πῶς ἡ παντοδυναμία Του εἶχε πολλοὺς τρόπους σωτηρίας. Αὐτὸς ποῦ μεῖς ἕνα Του λόγο ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο, μπορούσε ἐπίσης μεῖς ἕνα Του λόγο νὰ τὸν ἀναπλάσει. Μποροῦσε καὶ χωρὶς τὴ σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ νὰ σβῆσει τὴ φλόγα τῆς αἰωνίου κολάσεως. «Τῷ γὰρ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;» (Ρωμ. θ' 19). Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἀντισταθεῖ στὸ θέλημά Του; Καὶ ὅμως προτιμᾶει τὴ θυσία τοῦ Υἱοῦ Του, γιὰ νὰ μᾶς δείξει, πόσο φοβερὸ εἶναι τὸ βάρος τῆς ἀμαρτίας, ἀφοῦ χρειάστηκε γιὰ τὴν ἐξάλειψή της τὸ ἀτίμητο αἷμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὅτι «ὁ Σωτὴρ καὶ τῷ θελήματι μόνον ὡς Θεὸς ἠδύνατο σῶσαι τὸν ἄνθρωπον... ἐπεὶ καὶ τὰ πάντα προστάγματι συννεστήσατο» καὶ ὅτι «δυνατὸν Θεῷ καὶ χωρὶς σαρκὸς μόνῳ τῷ βούλεσθαι σῶσαι τὸν ἄνθρωπον». Καὶ μόνο

ἡ θέληση τοῦ Θεοῦ ἀρκοῦσε καὶ χωρὶς τὴν ἐνανθρώπηση νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἐπεξηγεῖ πὶδ ἀναλυτικὰ καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος: «Ἡδύνατο καὶ μὴδ' ὄλως ἐπιδημήσαντος τοῦ Σωτῆρος, μόνον εἰπεῖν ὡς Θεὸς καὶ λῦσαι τὴν κατάραν». Ἀλλὰ τότε «τοῦ μὲν κελεύσαντος ἡ δύναμις ἐπεδείκνυτο, ὁ μὲντοι ἄνθρωπος τοιοῦτος ἐγένετο, ὅιος ἦν καὶ ὁ Ἀδὰμ πρὸ τῆς παραβάσεως, ἐξωθεν λαβὼν τὴν χάριν, καὶ μὴ συνηρμοσμένην ἔχων αὐτὴν τῷ σώματι». Μποροῦσε ὁ Θεὸς καὶ χωρὶς νὰ ἔλθει στὴ γῆ νὰ λύσει τὴν κατάρα τῆς ἀμαρτίας. Μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ ἔδειχνε τὴν δύναμή Του. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως θὰ γινόταν καὶ πάλι, ὅπως ἦταν ὁ Ἀδὰμ πρὸ τῆς παρακοῆς. Ἡ χάρις ποῦ θὰ δεχόταν θὰ ἦταν ἐξωτερικὴ καὶ ὄχι ἐνσωματωμένη στὴν ὑπαρξή του.

Ἀλλὰ ὁ πλοῦτος τῆς θεϊκῆς ἀγάπης διάλεξε ἄλλο τρόπο σωτηρίας. Αὐτὸν ποῦ ἡ πανσοφία Του ἔκρινε. Χάρη σ' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος παίρνει ὄχι μόνον τὴν συγχώρηση. Συμφιλιώνεται μετὰ τὸν Θεό, δικαιώνεται. Γίνεται παιδί τοῦ Θεοῦ ἀγαπημένο. Ἐνώνεται μετὰ τὸν Χριστό, ἐνσωματώνεται μαζί Του καὶ γίνεται κοινωνὸς θείας φύσεως.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐπιτυγχάνονται μετὰ τὴν ἐνανθρώπηση καὶ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Χωρὶς αὐτὲς καὶ χωρὶς τὸν ὀργανικὸ σύνδεσμο μετὰ τὸν Χριστό, μετὰ μόνη τὴν ἄφεση, δὲν θὰ εἶχαμε τὴν πραγματικὴ ἀναγέννηση, τὴ θέωση. «Ἐν τούτῳ ἐφανέρωθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ» (Α' Ἰωάν. δ' 9).

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ προσωπικὴ, ἡ αἰώνια, ἡ ἀπειρὴ ἔγινε φανερὴ μετὰ ποικίλους τρόπους. Καμιὰ ὅμως ἀπὸ τὶς τόσες ἐκδηλώσεις τῆς θεϊκῆς ἀγάπης δὲν ὑπῆρξε τόσο μεγαλειώδης καὶ συγκινητικὴ, ὅσον αὐτὴ ποῦ φανερώθηκε μετὰ τὴν ἐνανθρώπηση καὶ τὴν σταυρικὴ θυσία Του. Μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ ἀποκτήσαμε ζωὴ, ἀληθινὴ πνευματικὴ ζωὴ, ἐμεῖς οἱ καταδικασμένοι σὲ θάνατο γιὰ τὶς ἀμαρτίες μας. Ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σῆκωσε πάνω στοὺς σταυροφόρους ὤμους Του ὅλο τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μας. Αὐτὸς ποῦ δὲν γνώρισε ἀμαρτία, ἔγινε γιὰ μᾶς ἀμαρτία, γιὰ νὰ γίνουμε ἐμεῖς δικαιοσύνη Θεοῦ. Αὐτὸς μᾶς ἐξαγόρασε ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου, «γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα» (Γαλάτ. γ' 13).

Πόσο ἀπειρὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ! Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ συνίσταται, κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, ὄχι ὅτι ἐμεῖς πρῶτοι τὸν ἀγαπήσαμε, ἀλλὰ Αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε, ἂν καὶ ἡμασταν ἀνάξιοι τῆς ἀγάπης Του. Πῶς ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια ἀγάπη νὰ μὴν ἐπαναλαμβάνουμε μαζί μετὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο: «Ὡ βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ!» (Ρωμ. ια' 33).

Ρήγας Φεραίος

Ὁ ἔθνεγέρτης ποιητής

Δὲν ἀσχολούμαστε, ὅσο συχνὰ θὰ ἔπρεπε, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ Ρήγα τοῦ Βελενστινῆ. Ὡστόσο ὑπῆρξε ἕνας θερμὸς πιστὸς καὶ ἕνας φλογερὸς πατριώτης. Ὁ Ρήγας ἦταν ὁ ἀπλὸς δάσκαλος τοῦ χωριοῦ καὶ ὁ σοφὸς διανοούμενος τῶν μεγάλων πνευματικῶν κέντρων τοῦ 18ου αἰῶνα. Μεταφραστὴς ξένων κειμένων, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ ὅλα ἔθνεγέρτης μὲ τὰ ποιήματά του.

Στὰ ποιήματα τοῦ Ρήγα δὲν βρίσκουμε φραστικὸ πλοῦτο καὶ εἰκονοπλαστικὴ δύναμη, ἀλλὰ τὴ δύναμη ἐκείνη, ποὺ ξεσήκωσε τοὺς σκλάβους:

«Ὡς πότε παλικάρια
νὰ ζοῦμε στὰ στενά,
μονάχοι σὰν λιοντάρια
στὶς ράχες, στὰ βουνά;

Καλύτερα μιᾶς ὥρας
ἐλεύθερη ζωὴ,
παρὰ σαράντα χρόνια
σκληρὰ καὶ φυλακῆ».

Καὶ στὴ συνέχεια ζητάει ἀπὸ ὅλους νὰ δώσουν τοῦτο τὸν ὄρκο στὸν Βασιλιὰ τοῦ κόσμου, στὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας καὶ νὰ λάμψει παντοῦ ὁ Σταυρός.

«Ὡ Βασιλεῦ τοῦ κόσμου ὀρκίζομαι σὲ Σὲ
στὴν γνώμην τῶν τυράννων νὰ μὴν ἔλθῳ ποτέ.
Μήτε νὰ τοὺς δουλεύω, μήτε νὰ πλανηθῶ.
Εἰς τὰ ταξίματά τους νὰ μὴν παραδοθῶ...
Στεριάς καὶ τοῦ πελάγου νὰ λάμψη ὁ Σταυρός,
καὶ εἰς τὴν δικαιοσύνην νὰ σκύψη ὁ ἔχθρός...»

Ὁ «θεούριος» τοῦ Ρήγα κυκλοφόρησε σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα ἀπὸ τὴ μιὰ ὠς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς σκλαβωμένης ἑλληνικῆς γῆς. Ἐγίνε ὁ «ἐθνικὸς ὕμνος» τῆς προεπαναστατικῆς ἐποχῆς. Οἱ στίχοι του ξυπνοῦσαν πόθος, γαλουχοῦσαν ὄνειρα. Ρίγη συγκινήσεως καὶ ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας διαπερνοῦσαν τοὺς σκλάβους, σὰν διάβαζαν στὶς γραμμές του τὶς ὑψηλές ἰδέες τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδας, τῆς Ἐλευθερίας.

Τὶς ὑψηλές αὐτὲς ἰδέες τὶς βρίσκουμε συμπυκνωμένες καὶ στὰ δύο του τετράστιχα, ὅπου λέει:

«Ναί, μιὰ Πίστιν, μιὰ Πατρίδα,
μιὰ τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα,
τῆς Ἑλλάδος ἢ πρὶν δόξα
μὲ τῶν τέκνων τῆς τὰ τόξα.

Θέλει πάλιν ἐπιστρέψει
νέους ἥρωας νὰ στέψῃ.
Ἔως πότε ἢ τυραννία;
Ζῆτω ἢ ἐλευθερία!».

Μὲ τὰ τραγούδια του καὶ τὴ «Χάρτα τῆς Κωνσταντινουπόλεως», ποὺ εἶχε φτιάξει καὶ τὴ σημαία του, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Αὐστρία νὰ γυρίσει στὴ σκλαβωμένη Ἑλλάδα ὁ Ρήγας ὁ Φεραίος. Ἡ σημαία του εἶχε τὸ ρόπαλο τοῦ Ἡρακλῆ καὶ τρεῖς σταυροὺς σὲ χρῶμα μαῦρο λευκὸ καὶ κόκκινο. «Ἦταν ὅλα συμβολικά. Τὸ ρόπαλο θὰ συνιρίψη τὴ βία τῶν τυράννων, ὁ Σταυρὸς θὰ δώσῃ τὸ θρησκευτικὸ περιεχόμενον στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἀντιχριστῶν. Τὸ κόκκινο χρῶμα συμβόλιζε τὴν αυτοκρατορικὴ πορφύρα τοῦ Βυζαντίου, ποὺ

ἔπρεπε νὰ ἀνακτήσῃ τὴ δόξα του, τὸ λευκὸ τὴν ἀθωότητα τῆς δικαίας μας ἐξεγέρσεως καὶ τὸ μαῦρο τὸ θάνατο ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος».

Ἐφερνε ἀκόμα μαζί του τὴν ἐπαναστατικὴ προκήρυξη, στὴν ὁποία τόνιζε ὅτι ὁ σκλάβος λαὸς ἦταν ἔτοιμος «ἀτενίζοντας πρὸς τὸν Οὐρανὸ» νὰ ξεσηκωθεῖ ἐναντίον τῶν τυράννων του.

Μὲ αὐτὰ τὰ ἐφόδια ἐρχόταν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὁ Ρήγας, μὰ δὲν ἔφθασε ποτὲ στὴ σκλαβωμένη του Πατρίδα. Συνελήφθηκε, ρίχτηκε στὴ φυλακὴ, βασανίσθηκε καὶ θανατώθηκε στὰ 1798. Μαρτύρησε γιὰ τὴν ἀγάπη του στὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀφοσίωσή του στὴν Πατρίδα.

Ἡ ἀπίχνηση ἀπὸ τὸ ἔργο καὶ τὴ θυσία τοῦ Ρήγα Φεραίου ὑπῆρξε μεγάλη. Ἡ μορφὴ του ἔγινε τὸ σύμβολο ποὺ ἀναζητοῦσε ἡ συνείδηση τῶν ὑποδούλων. Πρωτόθρονος στὸ εἰκονοστάσι τῶν καρδιῶν ντύθηκε τὸ φῶς καὶ τὴν αἴγλη τῶν Ἐθνεγεργτῶν καὶ Ἐθνομαρτύρων καὶ βοήθησε τοὺς πολεμιστὲς τῆς Ἐθνεγεργσίας τοῦ Εἰκοσιένα.

«Τὰ τραγούδια τοῦ Ρήγα», γράφει ὁ Τερτσέτης, «ἐγκρέμισαν, καθὼς οἱ σάλπιγγες εἰς τὴν Ἱερικῶ, τὰ τεῖχη τῆς Τριπολιτσᾶς, ἐτίναξαν εἰς τὸν ἀέρα μὲ τοὺς ἀλλοφύλους τὰ φρούρια τῆς Μονεμβασιάς, τοῦ Ναυπλίου, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ τρικάρτα τοῦ ἐχθροῦ».

Δυὸ αἰῶνες κύλησαν ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ Ρήγα Φεραίου. Ὅμως ἡ μνήμη του πρέπει πάντα νὰ μένει ζωντανή. Τὶς υποθήκες του, ποὺ βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὰ τραγούδια του καὶ τὴν προκήρυξή του, πάντα νὰ τὶς θυμόμαστε, γιὰτὶ αὐτὲς μπορεῖ καὶ σήμερα νὰ βοηθήσουν τὸ ἔθνος μας νὰ βγεῖ ἀπὸ τὰ τραχιὰ μονοπάτια ποὺ κατρακυλάει, στὶς ὀλόφωτες τοῦ Πνεύματος κορφές. Νὰ ξεδιψᾶσει ἀπὸ τὶς πηγές τοῦ ἀληθινοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου τῆς Ἐθνεγεργσίας. Νὰ ξαναζήσῃ τὴν θαυμαστὴ τόλμη τῶν ἐλεύθερων συνειδήσεων. Νὰ πιστέψῃ πὼς ἕνα θεμέλιο ὑπάρχει γιὰ ἄτομα, κοινωνίες, ἔθνη: τὸ ἀκλόνητο, αἰώνιο θεμέλιο, ἢ πίστη τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ ἦταν καὶ θὰ εἶναι πάντα ἡ δύναμη ἢ ἀκατανίκητη, μὲ τὴν ὁποία καὶ σήμερα ἡ Πατρίδα μας θὰ μπορέσει νὰ ἀνορθωθεῖ καὶ νὰ μεγαλοουργήσει.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνθρώπος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ γουυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν

υἱόν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἀπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίοτο ἀφρίζων. καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· παιδιοθεν. καὶ πολλάκις αὐτὸν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἶ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΜΑΡΤΙΟΥ
Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝ. ΚΛΙΜΑΚΟΣ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. θ' 17-31
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. στ' 13-20

παιδίου μετὰ δακρῶν ἔλεγε· πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος

ἐπετίμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσεέλθῃς εἰς αὐτόν. καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρὸς, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκείθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γινῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται».

Η ΥΠΕΡΝΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

«Εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς».

Τί ἀμφιβολία καὶ τί ἀπόγνωση κρύβεται πίσω ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πατέρα τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου! **«Ἐὰν μπορῆς, κάμε κάτι... Ἀλλιῶς... Τί νὰ ἐξιστορῶ πάλι τὰ βάσανά μου; Καὶ μόνο νὰ τὰ λέω, σπαράζεται ἡ καρδιά μου».** Ἐρχόταν στὸν Χριστὸ ὁ δυστυχῆς, ἀλλὰ χωρὶς ἐμπιστοσύνη.

Ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ ἀμφιβολία κυριαρχοῦσαν στὴν καρδιά του. Καὶ κυριαχοῦν δυστυχῶς τόσο συχνὰ στὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων!

Ἡ ἀμφιβολία.

Συχνὰ ἀπλώνεται καὶ στὶς δικές μας ψυχές! Κάποτε μάλιστα ἀκόμα πιὸ βαριά. Ὁ δύστυχος ἐκεῖνος πατέρας, ἔτρεξε τουλάχιστον νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸν Χριστὸ στὴ φοβερὴ του θλίψη. Ἐνῶ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς οὔτε κἂν σκεπτόμαστε νὰ ἀπευθυνθοῦμε στὸν Σωτῆρα στὶς δυσκολίες, στὴν ἀρρώστια, στὸν πόνο μας.

Κάπου κάπου μάλιστα ἡ ἀμφιβολία μας κατανατᾷ σὲ παροξυσμὸ ἀπιστίας: «**Θεέ μου, ἐπὶ τέλους, ἂν ὑπάρχεις, βοήθησε. Ὁ πόνος μὲ λιώνει. Οἱ δόλοιοι ἐπικρατοῦν, οἱ κακοὶ μὲ ποδοπατοῦν. Κοίταξε τὶς ἀδικίες, τὰ μίσση, τοὺς σπαραγμούς μας πὸν μᾶς βυθίζον στὸ πέλαγος τῆς ἀπελπισίας. Ἄν ὑπάρχεις, γιατί σιωπᾷς;**»

Πόσο σκοτίζει τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά ἡ ἀμφιβολία! Τῆς κλείνει τὸν ὀρίζοντα, τῆς νεκρώνει τὴν ἐλπίδα.

Ἀλλὰ θὰ παρατηρήσουν μερικοὶ: «**Τὸ ξέροντε πὼς δὲν μᾶς ταιριάζει ἡ ἀμφιβολία. Τί νὰ κάνουμε ὅμως γιὰ νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ αὐτή;**»

Ἡ ὑπερνίκηση.

Αὐτή, ὑπάρχει στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ ἱστορία. Ὁ Κύριος εἶπε στὸν πατέρα: **«Εἴ δύνασαι πιστεῦσαι,**

πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι». Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἂν ἐγὼ μπορῶ νὰ θεραπεύσω τὸ παιδί σου. Ἀλλὰ ἐὰν ἐσὺ μπορεῖς νὰ πιστέψῃς. Ἄν γίνει αὐτό, ἂν πιστέψῃς, ὄχι μόνο μπορεῖ νὰ γίνει «κάτι», ἀλλὰ τὸ πᾶν.

Ἄς προσέξουμε τὸ σημεῖο αὐτό. Τὸ κλειδί γιὰ νὰ ἀνοίξουν οἱ πόρτες πὸν κάθε τόσο φράζουν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας, μὴν τὸ ζητᾶμε ἀλλοῦ. Ἐμεῖς τὸ ἔχουμε. Ἐμεῖς τὸ πετάξαμε στὴ σκοτεινὴ γωνιὰ τῶν δισταγμῶν μας... Τὸ κλειδί αὐτὸ εἶναι ἡ πίστη. Ἡ πίστη ἡ δική μας, συνειδητὴ, προσωπικὴ, στὴν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ πρέπει νὰ ἰσχυροποιηθεῖ καὶ νὰ πάρει στὴ ζωὴ μας τὴν κεντρικὴ θέση πὸν τῆς ἀρμόζει. Ὁ πατέρας ἀναλογίζεται τὰ λόγια τοῦ Κυρίου. Σκέπτεται τὰ τόσα Του θαύματα. Ὅμως ὅσοι θεραπεύθηκαν πίστευαν... Καὶ μὲ μιὰ ὑστατὴ προσπάθεια ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὴ σκλαβιὰ τῆς ἀπιστίας. **«Πιστεύω»,** φωνάζει. **«Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».**

Τὸ ἴδιο ἂς φωνάξουμε κι ἐμεῖς ὅταν κλονιζόμαστε μὲ τὶς διάφορες δυσκολίες. Στὴν ἀρρώστια, στὴν ἀποτυχία, στὶς θλίψεις, στὶς ἀπογοητεύσεις μας. **«Βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».** Ἀρχίζω νὰ πιστεύω. Πότισε Σὺ μὲ τὴ χάρη σου, θέρμανε μὲ τὴν πνοὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸ σπόρο τῆς πίστεως στὴν ψυχὴ μου. **«Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ».** Καὶ τότε, σίγουρα ὁ Θεὸς θὰ ἀνταποκριθεῖ σὲ μιὰ τέτοια στάση εἰλικρινή. Θὰ ἀκούσει τὴν ἱκεσίᾳ μας. Καὶ ἂν ἀκόμα ἡ πίστη μας δὲν εἶναι ὅσο πρέπει θερμὴ, θὰ μᾶς δώσει αὐτὸ πὸν ζητᾶμε, ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ βεβαιωθοῦμε ὅτι **«Πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι».**

Ὅπως εἶδαμε στὴν περίπτωσή τοῦ πατέρα. Ὁ Κύριος λύτρωσε τὸ δύστυχο νέο ἀπὸ τὴν ἐξουσία τῶν δαιμόνων καὶ τὸν χάρισε στὸν πατέρα του ὑγιᾶ.

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ Ζαχαρίου» καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα ὅτι οὕτω

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΕΥΑΓΓ. ΘΕΟΤΟΚΟΥ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκᾶ α΄ 24-38

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. β΄ 11-18

ἔσται μέγας καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται, καὶ δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς τὸν θρόνον Δαυὶδ τοῦ

μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπέειδεν ἀφελεῖν τὸ ὄνειδός μου ἐν ἀνθρώποις. Ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὀνομαζαται Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαυὶδ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ. Καὶ εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν. Ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπὶ τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ διελογίζετο ποταπὸς εἶη ὁ ἄσπασμός οὗτος. καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ· εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. οὗτος

πατὴρ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. εἶπε δὲ Μαριάμ πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δυνάμεις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ. καὶ ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡ συγγενὴς σου καὶ αὐτὴ συνειληφῆσα υἱόν ἐν γήρει αὐτῆς, καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρα· ὅτι οὐκ ἄδυνατήσῃ παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ρῆμα. εἶπεν δὲ Μαριάμ· Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου. καὶ ἀπῆλθεν ἀπὸ αὐτῆς ὁ ἄγγελος».

Η ΔΟΥΛΗ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου».

ΣΤΕΝΑΖΕ ἡ ἀνθρωπότητα κάτω ἀπὸ τὸν πλέον καταθλιπτικὸ ζυγὸ. Τὸ ζυγὸ τῆς ἁμαρτίας. Τὴ δουλεία καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ Διαβόλου. Τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν μὲ κάποια ἐλπίδα. Περίμεναν τὴν ἐκπλήρωση τοῦ «πρωτευαγγελίου», τὴν ἐκπλήρωση τῆς ὑπόσχεσης τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Τὸ μεγάλο ναὶ τῆς ὑπακοῆς

Καὶ ἡ ὥρα ἦλθε. Ἀνοίγουν τὰ οὐράνια καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ἔρχεται στὴν πόλιν Ναζαρέτ, πρὸς τὴν παρθένο Μαριάμ. Καὶ τῆς ἀπευθύνει ἕναν πρωτάκουστο χαιρετισμό. «**Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν**». Στὴ φυσικὴ καὶ δικαιολογημένη ἀπορία καὶ ἐκπληξη καὶ τὴν κάποια ταραχὴ ποὺ ἔνωσε γιὰ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ ἐπίσκεψιν καὶ τὸν πρωτάκουστο χαιρετισμό, ὁ ἄγγελος τὴν καθουσαχάζει. «**Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ**» τῆς λέει καὶ τῆς ἀνακοινώνει τὴ μεγάλην εἶδση: «**Θὰ συλλάβεις καὶ θὰ γεννήσεις Υἱὸν καὶ θὰ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Αὐτὸς θὰ εἶναι μέγας γιὰ τὴν ἀγιότητα καὶ τὸ ἔργο του. Καὶ θὰ ὀνομασθεῖ ὁ κατ' ἐξοχὴν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ...**» Καὶ πάλι στὴ φυσικὴ καὶ δικαιολογημένη ἀπορία τῆς «**πῶς θὰ γίνῃ τὸ πρωτάκουστο τοῦτο νὰ γεννήσω υἱόν, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω ἄνδρα;**» ὁ ἄγγελος τῆς ἐξηγεῖ, ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἐπενέργεια καὶ τὴ δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Θεία καὶ ὑπερφυσικὴ σύλληψιν καὶ γέννησιν.

Στιγμὲς ἱερὲς καὶ συγκλονιστικὲς. Θὰ δεχθεῖ νὰ συνεργασθεῖ μὲ τὸ θεῖο σχέδιον ἢ ὄχι; «**Ω, Κεχαριτωμένη Μαρία! Τὸ σύμπαν ὀλόκληρο αἰχμάλωτο τοῦ δαίμονος περιμένει τὴν συγκατάθεσή σου, Παρθένε, μὴ ἀργεῖς! Σπεῦσε νὰ ἀπαντήσεις σὶνὸν ἀπεσταλμένο τοῦ οὐρανοῦ**» (Ι. Αὐγουστίνος).

Καὶ ἐκεῖνη ἐξασκημένη καὶ μαθημένη νὰ ὑπακούει στὸ νόμο καὶ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὴν κρίσιμην καὶ

μεγάλην αὐτὴ στιγμὴ ἔπραξε τὸ ἴδιο. Ἐνόησε ὅτι ὁ Θεὸς τὴν καλοῦσε σὲ αὐτὸ τὸ ἔργο. Καὶ ἀπάντησε μὲ τὰ μεγαλειώδη ἐκεῖνα λόγια. Λόγια γεμάτα ὑπακοῆ καὶ ταπεινώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπλότητα, ὠριμότητα καὶ μεγαλεῖο. «**Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου...**» Ἐγὼ εἶμαι δούλη Κυρίου. Εἶμαι ἕνα ἄγραφο χαρτὶ ποὺ προσφέρεται σὶνὸν Κύριον, γιὰ νὰ γράψῃ ἐπάνω μου ὅ,τι Ἐκεῖνος θέλει. Δέχομαι καὶ προσφέρω τὸν ἑαυτόν μου, ὅπως ὁ Κύριος θέλει. Δέχθηκε τὸ κάλεσμα. Εἶπε ναί. Θὰ μπορούσε νὰ εἰπεῖ καὶ ὄχι. Δέχθηκε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν «**προαιώνιον βουλήν**» τοῦ Θεοῦ. Νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτόν της καὶ νὰ συνεργασθεῖ σὶνὸν σχέδιον τῆς θείας οἰκονομίας.

Πρόξενος ἐλευθερίας

Ἔτσι μὲ τὴν πλήρη ἀποδοχὴ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, κατὰ τρόπο θαυματουργικὸ, πραγματοποιήθηκε ἡ μοναδικὴ ἀσπορν σύλληψιν. «**Ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παρθένου**». Καὶ αὐτὸ ὀνομάσθηκε ὠραιότατα, Εὐαγγελισμός. Καὶ εἶναι πράγματι εὐαγγελισμός. Ἡ πιὸ εὐχάριστη χαρούμενη λυτρωτικὴ εἶδση καὶ ἀγγελία ποὺ ἄκουσε ἡ γῆ. Ποὺ ἀπύθυνε ὁ οὐρανὸς στὴ γῆ. Γι' αὐτὸ μὲ χαρὰ καὶ εὐφροσύνην ἀληθινὴ οἱ πιστοὶ ψάλλουν καὶ ὁμολογοῦν. «**Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Υἱὸς τῆς παρθένου γίνεται...**» Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται καὶ Υἱὸς τῆς παρθένου καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ «**κεφάλαιον**» καὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας μας. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γίνεται Υἱὸς τῆς παρθένου γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ Πονηροῦ. Ἔτσι «**ἡ δούλη Κυρίου**», μὲ τὴν ὑπακοήν της καὶ τὴν προσφορὰν της, γίνεται πρόξενος Ἐλευθερίας. Τῆς μεγαλύτερης Ἐλευθερίας ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἡ ἀνθρωπότητα. Τῆς ἀληθινῆς Ἐλευθερίας ποὺ γνώρισε καὶ μπορεῖ νὰ γεύεται ὁ ἄνθρωπος.

ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Υπῆρξε ἄνθρωπος ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος γιὰ τοὺς συνανθρώπους του. Ἀσκησε τὴν ἰατρικὴ ὄχι σὰν ἐπάγγελμα, ἀλλὰ ὡς λειτουργημάτων, ὡς ἱερὴ ἀποστολή. Τὰ βιβλία του καὶ οἱ προσωπικὲς συναντήσεις του βοήθησαν πολλούς, γιὰ νὰ λύσουν τὰ προβλήματά τους. Πρόκειται γιὰ τὸν Πῶλ Τουρνιέ, τὸν γιατρὸ πὺ ἀσκησε μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία τὴν «*ιατρικὴ τῆς προσωπικότητας*».

Τὸ μυστικὸ του, Τὸ ἀποκαλύπτει σὲ παλαιότερη συνέντευξή του, γεμάτη ἀπλότητα καὶ εὐκρίνεια. Μιὰ συνέντευξη ἰδιαίτερα ἐξομολογητικὴ. Ἐνα γεγονός συγκλονιστικὸ, πὺ κάθε ἄλλον ἴσως νὰ τὸν εἶχε συντρίψει, πὺ θὰ μπορούσε νὰ τοῦ προκαλέσει ψυχικὰ τραύματα ἀθεράπευτα, γιὰ τὸν Τουρνιέ ἔγινε κίνητρο δημιουργικὸ. Τὸ ἀντιμετώπισε θετικὰ μὲ τὴ δύναμη, πὺ χορηγεῖ στὶς στιγμὲς αὐτές, στὶς δεκτικὲς ψυχές, ἢ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

– Τὸ γεγονός, πὺ ἔπαιξε τὸν πὺ ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωὴ μου, ἦταν ὁ θάνατος τῆς μητέρας μου. Ἦμουν ἕξι ἐτῶν. Ὁ πατέρας μου, πὺ ἠλικιωμένος, εἶχε πεθάνει τρεῖς μῆνες μετὰ τὴ γέννησή μου. Μπορεῖτε νὰ φαντασιεῖτε τί στενὸς δεσμὸς εἶχε δημιουργηθεῖ ἀνάμεσα στὴ μητέρα μου καὶ σὲ μένα ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέτοιο πένθος. Καὶ νὰ μετὰ ἡ μητέρα μου ἀρρωσταίνει. Ἡ ἀσθένειά της διαρκεῖ ἐπὶ χρόνια. Ὁ θάνατός της μὲ βυθίζει σὲ μιὰ τρομερὴ μόνωση. Οἱ φροντίδες τοῦ θεοῦ μου, πὺ μὲ δέχθηκε μὲ πολλὴ στοργή, δὲν μπόρεσαν νὰ ἀναπληρώσουν τὸ κτύπημα τοῦ χωρισμοῦ. Τὰ παιδικὰ μου χρόνια τὰ πέρασα σὰν ἕνα μικρὸ ἀγρίμι.

Καὶ ὅμως τὸ δειλὸ αὐτὸ παιδί, τὸ ἀποκομμένο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἔγινε ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς ἄνθρωπος τῆς ἐπικοινωνίας. Αὐτὸς στὸν ὁποῖο ἀνοίγαν, μὲ τὴν πὺ μεγάλην εὐκολία, τὴν καρδιά τους πολυάριθμοι συνάνθρωποί μας. Δύσκολο ἐπίτευγμα. Τὸ πέτυχε μὲ τὸν προσωπικὸ του ἀγώνα.

– Ὅταν κάτι σοῦ ἔλειψε στὴ ζωὴ σου, μπορεῖς εὐκολότερα νὰ τὸ ἐκτιμήσεις.

Αὐτὴ ἡ δοκιμασία τῶν παιδικῶν χρόνων ἔπαιξε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὸν ἐπαγγελματικὸ του προανατολισμὸ.

– Ἔγινε γιατρὸς γιὰτὴ ἤθελα νὰ «ἐκδικηθῶ» τὸν θάνατο τῆς μητέρας μου. Χτυπώντας τὸν θάνατο, πὺ μου εἶχε ἀφαιρέσει τὸν πὺ πολῦτιμο θησαυρὸ, συντελοῦσα στὴ νίκη τῆς ζωῆς. Ἡ φυσικὴ μου κλίση ἦταν τὰ μαθηματικά. Ὅμως γιὰ μένα ἡ ἰατρικὴ ἦταν μιὰ ἀποστολὴ στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι ὁ θάνατος μιᾶς μητέρας ἔγινε ζωὴ γιὰ πολλούς. Εἶναι φανερό. Δὲν διάλεξε τὴν ἄρνηση ἀπέναντι στὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς, πὺ ἀδιάκοπα θρηνολογεῖ καὶ συντρίβει τὸν ἄνθρωπο στὰ βράχια τῆς ἀπελπισίας. Προτίμησε τὴν θετικὴ τοποθέτηση καὶ ἀντιμετώπιση. Κοίταξε μὲ πίστη καὶ αἰσιοδοξία τὴ ζωὴ. Τὰ πυκνὰ μαῦρα σύννεφα δὲν τὸν τρόμαξαν. Πίσω ἀπὸ αὐτὰ διέκρινε τὸν ἥλιο μὲ τὸ πλούσιο φῶς καὶ τὴ ζεστασιά του.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ πόνος πῆρε ἄλλη ὄψη. Ἐχασε τὴν ὀξύτητα του. Μεταμορφώθηκε. Ἀπὸ ἀδυναμία ἔγινε δύναμη, δύναμη ἀγάπης. Ἔγινε προσφορὰ στὸν πλησίον πὺ δοκιμάζεται, στὸν συνάνθρωπο πὺ ὑποφέρει. Καὶ ἐνῶ μιὰ τέτοια στάση φαίνεται –καὶ εἶναι– προσφορὰ στοὺς ἄλλους, ταυτόχρονα εἶναι ἢ πὺ μεγάλη βοήθεια σ' ἐκεῖνον πὺ τὴν προσφέρει.

Αὐτὴ ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ

μας εἶναι ἢ πὺ μεγάλη προσφορὰ στὸν ἑαυτὸ μας. Καὶ αὐτὸ ἰσχύει πάντοτε καὶ μάλιστα στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας. Τὸ νὰ σκεπτόμαστε ἀδιάκοπα τὸν ἑαυτὸ μας, τὰ προβλήματά μας, τὸν πόνο μας, τὶς θλίψεις μας, τὶς δοκιμασίες μας, εἶναι πέρασμα ἀπὸ μιὰ φυλακὴ σὲ ἄλλη χειρότερη. Ἀναμνησκόμενοι τὸν πόνο μας καὶ γεύομαστε μόνον τὴν πικράδα του. Τὸν ἐπαυξάνουμε. Ἀντίθετα ἢ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὰ προβλήματά του μὲ τὸ ἀνοιγμα στοὺς ἄλλους, μὲ τὴν προσφορὰ τῆς ἀγάπης, εἶναι μιὰ πράξη ψυχικοῦ μεγαλείου. Ἐπενεργεῖ θεραπευτικὰ καὶ στὴν πὺ τραυματισμένη ψυχὴ.

Ὁ πιστὸς γιατρὸς, πὺ γεύτηκε τὸν ὀξὺ πόνο στὴν πὺ τρυφερὴ ἡλικία καὶ τὸν ξεπέρασε, ἀπευθύνεται καὶ σὲ μᾶς σήμερα. Μὲ τὸ παράδειγμά του εἶναι σὰν νὰ λέει στὸν κάθε πονεμένο καὶ συχνὰ ἀπογοητευμένο ἀπὸ τὰ κτυπήματα τῆς ζωῆς:

– Πονᾶς; Κλαῖς; Πικραίνεσαι; Ἀπελπίζεσαι; Γιατί; Δὲν τὸ ξέρεις, πὺς ἢ ζωὴ δὲν εἶναι ἀνοιξιάτικος περίπατος σὲ ἀνθισμένους λειμῶνες; Ἐρχονται καὶ χειμῶνες καὶ παγωνιές. Οὔτε τὸ καράβι τῆς ζωῆς σου θὰ διασχίζει πάντοτε γαλννεμένες θάλασσες. Θὰ συναντήσει θύελλες καὶ τρικυμίες.

Γιατί, λοιπόν, ταράζεσαι καὶ τὰ χάνεις; Γιατί, ὄχι μονάχα στὶς μεγάλες, ἀλλὰ καὶ στὶς συνηθισμένες δοκιμασίες νομίζεις, πὺς χάθηκε τὸ πᾶν; Γιατί;

ZOH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξων: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.com

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

3

Πετυχαίνει σὰν παιδαγωγός. Διακρίνεται, θαυμάζεται, ὅσο λίγοι δάσκαλοι στὴν ἐποχή του.

Ἡ ἐπίδρασή του δὲν περιορίζεται μόνο στὴν νεολαία. Ἐκτείνεται καὶ εὐρύτερα, σ' ὅλη τὴν κοινωνία. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴν Κεφαλλονιά βασιλευε ἡ ἀναρχία. Διχόνοιες, μίσση, συχνὲς ἀδελφοκτονίες, μάστιζαν τότε τὸν λαό. Συμφέροντα ἀλληλοσυγκρουόμενα χωρίζαν τοὺς φεουδάρχες, ποὺ ἐπιδέξια φανάτιζαν τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀμόρφωτους ἀνθρώπους γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦν σὰν τυφλὰ ὄργανά τους.

Μπρὸς σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ὁ Μηνιάτης δὲν μπορεῖ νὰ μείνει ἀδρανής. Εἶναι μιὰ ψυχὴ ποὺ νιώθει βαθιὰ τὴν ἀποστολὴ της: εἶναι ἕνας πρεσβευτὴς τοῦ Θεοῦ - Ἐνας κήρυκας τοῦ θείου λόγου, ποὺ καλοῦσε τὸν λαὸ σὲ μετάνοια.

Τὰ κηρύγματα τοῦ Μηνιάτη καὶ οἱ νουθεσί-
ες του, συντέλεσαν πολὺ στὴν καταλλαγὴ τῶν ἀνθρώπων, στὸ σβῆσιμο τῶν παθῶν. Ἄνοιξαν τοὺς κλειστοὺς κρουνοὺς τῆς ἀγάπης. Χρόνια τώρα ἀπὸ στόμα σὲ στόμα φθάνει τοῦτο τὸ ἐπεισόδιο, ποὺ δείχνει τὴν ἀγαθοποιὸ ἐπίδραση τοῦ λόγου τοῦ μεγάλου Ἱεροκέρυκα:

«Ἦταν, λένε, Δεκέμβριος, παραμονὴ τ' ἄη Νικόλα. Στὴν Κεφαλλονιά, ὅπως καὶ σ' ὅλα τὰ νησιά, σὰν μποῦνε τὰ Νικολοβάββαρα, ἀρχίζουν οἱ κακοκαιρίες. Νεροποντιή, βροντές, ἀστραπές ἐκεῖνο τὸ βράδυ, σοῦ φαινόταν πὼς ποτὲ δὲν θὰ ἄνοιγε μάτι ὁ οὐρανός. Σφύριζε ὁ παγωμένος ἀέρας, βρόνταγε ἡ μανιασμένη θάλασσα. Ἀγριεμένη ἡ φύση, πίσσα τὸ σκοτάδι, μονάχα κάπου-κάπου χαραξίτες μαιωμένες οἱ ἀστραπές, σκοτεινὲς κι οἱ κουνιέντες ποὺ ἀκουγόντουσαν σ' ἕνα ἀπόγερο μέρος ἐκεῖνη τὴ βραδυά.

Πρῶτη φωνή: - Ἔ, ἄκου, καλὰ τί θὰ σοῦ πῶ. Αὐριο βράδυ, ἀνήμερα τοῦ ἁγίου Νικολάου, ποὺ θὰ εἶναι παραδομένοι στὸ γλέντι, νὰ πάρης τοὺς ἀνθρώπους μου καὶ νὰ πᾶς νὰ κάψης τὸ σπίτι καὶ τὶς ἀποθήκες ἐκεῖνου τοῦ ἐχθροῦ μου, τοῦ ψευτοάρχοντα, τοῦ ξαδέλφου μου...

Δεύτερη φωνή: - Μὰ ἀφέντη, τέτοια μέρα!... Κι ὕστερα ἂν μᾶς πιάσουνε, θὰ μᾶς κρεμάσουνε...

Πρῶτη φωνή: - Ἄκου, τί σὲ προστάζω!... Κι ὅσο γιὰ τ' ἄλλο, τὸ ξέρεις καλὰ, θὰ μπουκώσουμε τοὺς Βενετοὺς καὶ θὰ βγῆς λάδι... Πήγαινε, καλὴ νύχτα!...

Δεύτερη φωνή: - Καλὴ νύχτα τῆς ἐνγενείας σου...»

Ἔτσι λένε, τὰ συμφώνησαν καὶ ποιὸς ξέρει τί τραγικὸς ἐπίλογος θὰ γραφόταν, ἂν δὲν ἐρχόταν τὸ κήρυγμα τοῦ Μηνιάτη νὰ τοὺς ἡμερώσει τὴν ψυχὴ, νὰ τοὺς λογικέψει. Στὶς 6 Δεκεμβρίου, γράφει ἡ ἱστορία, ὁ Μηνιάτης, ἐξεφώνησε τὸν ἱστορικὸ λόγο «Περὶ ἀγάπης» στὸν οἰκογενειακό του ναὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν Μηνιατῶν στὸ Ληξούρι.

«Ὁ Κύριος, εἶπε, δὲν μᾶς ἐπαράγγειλε νὰ γίνωμεν μάρτυρες ἢ ἀσκηταὶ διὰ νὰ σωθῶμεν· μᾶς ἐπαράγγειλε

νὰ ἀγαπώμασθε: "ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους". Ἀλλὰ μὲ μίαν ἀγάπην, ὅχι μόνον τὴν συνηθισμένην, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶμεν τοὺς φίλους, μὰ ἀκόμη τὴν ἐξαιρετικὴν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς, "ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν"... "Ὅλα ἂν τὰ κάμω -λέγει ὁ Παῦλος- καὶ δὲν ἔχω ἀγάπην οὐδὲν εἶμι· ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες -λέγει ὁ Χριστός- ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε μετ' ἀλλήλων..."

»... "Ὅλοι εἴμεθα ἀδελφοί, ὅλοι ἔχομεν ἕναν κοινὸ Πατέρα, τὸν Οὐράνιον, ὅλοι ἐγεννήθημεν ἀπὸ μίαν ἁγίαν κολυμβήθραν, ὅλοι πλησιάζομεν εἰς τὴν αὐτὴν ἁγίαν Τράπεζαν τῶν ἀκράντων μυστηρίων, ὅλοι τρεφόμεθα μὲ τὴν αὐτὴν βρῶσιν καὶ πόσιν, με τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ θείου ἀμνοῦ, ὅλοι κρατοῦμεν ἕνα Εὐαγγέλιον, πιστεύομεν ἕνα παράδεισον καὶ ἐλπίζομεν νὰ ζήσωμεν ὁμοῦ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν· καὶ ἡμεῖς, λοιπόν, ὅπου ἔχομεν μίαν φύσιν, μίαν πίστιν, ἕνα βάπτισμα, ἕναν Θεόν, δὲν πειθόμεθα εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ; Ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου εἶναι τὸ κατοικητήριον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας, δὲν ἔχομεν οὔτε εἰρήνην, οὔτε ὁμόνοιαν;...

»Χριστέ βασιλεῦ, ὅπου κατ' ἐξοχὴν εἶσαι καὶ λέγεσαι ἄρχων εἰρήνης!... Ἐγὼ εἰξεύρω πὼς μίαν ρανίδα τοῦ ἀκράντου σου αἵματος ἔχει δύναμιν νὰ σβῆση ὅλες τὶς φλόγες τοῦ ἐξωτερικοῦ πυρός, μίαν ἀπὸ ταύτας τὰς φλόγας εἶναι ἐκεῖνη τοῦ μίσους, ὅπου ἀνάπτει εἰς τὰ σπλάχνα μας· σβῆσε τὴν λοιπὴν καὶ κάμε νὰ ἀνάψη ἄλλη φλόγα καθαρωτέρα, ἐκεῖνη τῆς εἰρήνης· ἢ ἄλλαξε τὴν καρδιά μας ἢ μετὰπλασέ τὴν ὅπως γνωρίζεις: "καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἡμῖν ὁ Θεός". Ἐμπνευσσον εἰς ἡμᾶς τὸ πνεῦμα σου τὸ ἅγιον, ὅπου εἶναι πνεῦμα εἰρήνης, καὶ εἰπέ μας ἄλλην μίαν φορὰν τὰ γλυκὰ ἐκεῖνα λόγια: "εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν", διὰ νὰ εἴμεθα εἰρηνοποιοί, ἄξιοι υἱοὶ τῆς ἐκκλησίας σου, γνήσιοι κληρονόμοι τῆς Βασιλείας σου...»

Μετὰ τὸ σκόλασμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου ὡς φαίνεται, πήγανε καὶ οἱ δυὸ ἐκεῖνοι συνεργοὶ τοῦ κακοῦ, οἱ φωνές τους εἶναι ἀλλαγμένες, ταπεινωμένες,

- Ἀφέντη, δὲν θὰ πάω, δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἐκεῖνο ποὺ ὤρισες ψές... Θὰ πάω νὰ ξομολογηθῶ...

- Οὔτε καὶ ἐγὼ τὸ θέλω πιά, τοῦ λέει ὁ ἄρχοντας. Καὶ νὰ τώρα πάω στοῦ ξαδέλφου μου νὰ προσφέρω ἀγάπην, εἰρήνην... Μὰ τί βλέπω ἐκεῖ κάτω... Ἔρχεται πρῶτος...

Τὰ δυὸ ξαδέλφια: Ἀδελφέ μου, ἀδελφέ μου!...

Πολλὰ τέτοια ψυχικὰ θαύματα διηγοῦνται πὼς ἔγιναν ἀπὸ τὰ κηρύγματα τοῦ φλογεροῦ ἱεραποστόλου. «Ὁ λόγος τοῦ Μηνιάτη ἦτο δεσπότης τῶν καρδιῶν, ὁ ὁποῖος ἐπροξενούσε πραγματικὴ ἀνατροπὴ τῶν ἀμαρτωλῶν διαθέσεων τῶν ἀκροατῶν του καὶ συγκλονίζων τὰς καρδίας των ὠδηγοῦσε αὐτὰς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς».

(Συνεχίζεται)

ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

Η μακράιωνη ιστορία μας και μάλιστα η επανάσταση του 1821 δεν είναι «φτηνοί πανηγυρισμοί και άνεδαφικές προγονοπληξίες», όπως θέλουν να λένε μερικοί που ποτέ τους δεν ένιωσαν τους ιερούς παλμούς και το μεγαλείο της αδιάφθορης ελληνικής ψυχής. Της ελεύθερης και αδούλωτης ψυχής που δεν συμφιλώθηκε με τα δεσμά της τυραννίας. Βρισκόμαστε μπροστά σε μια χρυσή αλυσίδα από έποποιίες και μοναδικούς ήρωισμούς φορτωμένους με δάφνες τιμής και δόξας. Από την αρχαιότητα και το Βυζάντιο μέχρι το 1821, το 1912, το 1940 και το 1949 διαδραματίστηκε ένας τιτάνιος αγώνας έναντι της τυραννίας. Ίδιαίτερα ο ξεσηκωμός του Γένους για την άποτιναξη του τουρκοκυβερνητικού ζυγού πήγασε αποκλειστικά και μόνο από την αγάπη στην ελευθερία, στα ιερά και όσια της φυλής. Είχε την εμπνευσή του στα ιδανικά της Πίστεως και της Πατρίδας. Οί αγωνιστές του 1821 μάχονταν «για το Χριστού την πίστη την αγία και της Πατρίδας την ελευθερία». Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, ότι ο αγώνας αυτός είναι αδιάσπαστα συνδεδεμένος με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου. Ός διπλή γιορτή τραγουδήθηκε η μεγάλη εκείνη ημέρα της 25ης Μαρτίου από τις εμπνευσμένες και άγνες ψυχές. Την είδαν και την έζησαν ως την «γιορτή της πίστης και της λευτεριάς». Και βροντοφωνούν και σε μās, πώς μόνο με την πίστη αυτή θα μπορέσει και σήμερα το Έθνος μας να όρθοποδήσει.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΓΟΛΓΟΘΑ;

Γιατί ό πόνος στη ζωή μας; Γιατί ή άδικία να επικρατεί και ή δικαιοσύνη να παραμερίζεται; Γιατί ή αλήθεια να συκοφαντείται και το ψέμα να θαυμάζεται; Ποιός, Θεέ μου, δεν ένιωσε βαθιά σκανδαλισμένος από την δύναμη του κακού που φαίνεται κυρίαρχο παντού; Ποιός δεν επανέλαβε με πόνο, μαζί με τον προφήτη Ίερεμία, το παράπονο του δικαίου: «**Τί ότι όδός άσεβών εύδοούται, εύθήνησαν πάντες οί άθετούντες άθετήματα;**» (ιβ΄ 1). Γιατί οί δρόμοι της ζωής των άσεβών εύδοώνονται; Γιατί εύτυχοούν εκείνοι που καταπατοούν το άγιο θέλημα σου; Σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές άς άτενίσουμε τον σταυρωμένο Κύριο μας και άς άκούσουμε τη φωνή της αγάπης Του: Παιδί μου, κοιτάξέ με. Ό Σταυρός μου, οί πληγές μου έχουν πολλά να σου πούν. Πρώτος έγώ δοκίμασα την εγκατάλειψη, την άρνηση, την προδοσία. Άκουσα ύποσχέσεις άφοσιώσεως, αγάπης και στην πιό κρίσιμη στιγμή, όλα λησμονήθηκαν. Κι έγώ μπροστά στο Συνέδριο των παρανόμων, χωρίς υπεράσπιση, χωρίς συμπαράσταση. Ποιά φωνή ύψώθηκε για μένα; Που οί φωνές των εύεργετημένων άσθενών; Μονάχα οί κραυγές οί άπειλητικές του άχάριστου όχλου. Ποιδ χέρι ήλθε να σφογγίσει τον ιδρώτα μου; Γνώρισα όλη την ανθρώπινη άχαριστία, για να γνωρίσουν οί άνθρωποι τη λύτρωση. Λοιπόν, δεν είσαι μόνος. Είμαι κοντά σου, για να σε στηρίξω και να σε ένθαρρύνω, ύπερθυμίζοντας σου, πώς δεν υπάρχει Άνάσταση, άν δεν προηγηθεί Γολγοθάς.

ΚΛΩΝΟΠΟΙΗΣΑΝ ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ

«Χρησιμοποιώντας την ίδια μέθοδο που δημιούργησε, προδ είκοσαετίας, τη διάσημη προβατίνα Ντόλι, Κινέζοι έρευνητές κατάφεραν για πρώτη φορά να κλωνοποιήσουν μαϊμούδες. Το έπιστημονικό άλμα πιστεύεται ότι θα συμβάλει στην αναζήτηση φαρμάκων και θεραπειών για σοβαρές νόσους, όπως ο καρκίνος και το Άλτσχάιμερ, αλλά έγείρει και ήθικά διλήμματα» («Καθημερινή» 25.1.2018). Όποσδήποτε όλα αυτά προσφέρουν στον άνθρωπο τεράστιες δυνατότητες που άγγίζουν τις ρίζες της ζωής. Η πρόοδος της έπιστήμης του επιτρέπει να επέμβαινει σε όλες σχεδόν τις σφαίρες της ανθρώπινης ζωής. Από εδώ αρχίζει ο προβληματισμός και ή άνησυχία για το μέλλον του ανθρώπου. Τί θα γίνει άν οί επέμβάσεις στους άπαραβίαστους μέχρι τώρα χώρους της κληρονομικότητας και της αναπαραγωγής του ανθρώπου γενικευθούν πέρα από το χώρο του πειραματικού έργαστηρίου; Η τεχνική γονιμοποίηση του ανθρώπου ποιές άραγε επιπτώσεις θα έχει στον ιερό θεσμό της οικογένειας; Μήπως θα επιφέρει τη διάλυση της οικογένειας του αίματος; Θα επιβιώσει ο θεοσύστατος αυτός θεσμός, όταν τα άτομα δεν θα έχουν την ίδια ρίζα και προέλευση; Ό βραβευμένος με Νόμπελ Ειρήνης Τζόζεφ Ρότμπλατ είχε τονίσει ότι «ή άνεξέλεγκτη πρόοδος της γενετικής μηχανικής έγκυμονεί κινδύνους άνάλογους με αυτούς που δημιούργησε ή άτομική βόμβα». Άνάλογοι φόβοι εκφράζονται για τους κινδύνους του εύγονισμού ή για την άντισύλληψη και την εύθανασία.

ΜΗΠΩΣ ΧΑΣΑΜΕ ΤΟ ΣΕΒΑΣΜΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ;

Και τα προβλήματα δεν σταματοούν έως εδώ. Πολλοί είναι αυτοί που διερωτώνται ποιά εικόνα θα έχει ο αύριανός κόσμος, άν έπιστήμονες επιχειρήσουν να εφαρμόσουν την τεχνική στον άνθρωπο, κατασκευάζοντας μια στρατιά ανθρώπων κλώνων κατά το πρότυπο του διαβόπτου Φρανκενστάιν. Ό γνωστός Γάλλος διανοητής Georges Hourdin τονίζε: «Η κοινωνία του έπιστημονισμού και ή καταναλωτική ιατρική παράγουν τη στειρότητα, τον εύγονισμό και το ρατσισμό. Ό εύγονισμός μās σκανδάλιζε, όταν το 1938 και 1939 είχαμε άποφασίσει να τραβήξουμε ως τα άκρα τον άγώνα μας έναντι του Χίτλερ. Ό εύγονισμός σήμερα είναι όμόφωνα δεκτός μέσα σε όλες τις βιομηχανικές κοινωνίες. Τα άντισυλληπτικά χάπια που λαμβάνονται με την εύθύνη μονάχα της νέας κοπέλας ή της νέας γυναίκας άποτελοούν μια επανάσταση με άνυπολόγιστες συνέπειες. Η άτομική βόμβα δεν είναι τίποτα μπροστά σ' αυτά. Τουλάχιστον ο πυρηνικός κίνδυνος προκαλεί φόβο, ενώ το χάπι εύχαρίστηση... Γιατί αυτό που μās έκανε να άγανακτοούμε τότε μās φαίνεται σήμερα φυσικό; Εφαρμόζουμε εν όνόματι της έπιστήμης, της άνέσεώς μας, της ιδέας ότι δημιουργούμε για το μέλλον παιδιά δυναμικά, ένα εύγονισμό όμοιο με εκείνον... Από τις εκτρώσεις ως την εύθανασία είναι φανερό ότι έχουμε χάσει το σεβασμό της ζωής...».

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τηλεοράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ